

Κήρυγμα για την Εκκλησία και την Θεία Κοινωνία († Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος Bloom)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 18 Ιανουαρίου, 2018

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς, τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Πόσο μυστηριώδης εἶναι ἡ Ἐκκλησία, ἴδια στὸ κέντρο, ἴδια στὴ ρίζα, κι ὅμως τόσο ἐπώδυνα, μὲ τόσο τερατώδη τρόπο κομματιάζεται.

Στὴ Θεία Εὐχαριστία, στὴ Λειτουργία, μετὰ τὶς λέξεις «*Τὰ ἅγια τῆς ἀγίοις*» ὁ ἱερέας διαμερίζει τὸν Ἄμνὸ τοῦ Θεοῦ, τὸν Τίμιον Ἄρτο πὸ ἔχει καθαγιασθεῖ, πὸ εἶναι τὸ Τίμιον Σῶμα τοῦ Χριστοῦ καὶ λέει: «*ὁ Ἄμνὸς τοῦ Θεοῦ, ἐκεῖνος πὸν τεμαχίζεται καὶ δὲν διαιρεῖται, ἀλλὰ ἀγιάζει ἐκείνους πὸν κοινωνοῦν*».

Εἶναι αὐτὸ μιὰ ἀπεικόνιση τῆς Ἐκκλησίας μέσα στὴν ἱστορία; **Ἐὰν εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὅλοι ὅσοι πιστεύουν στὸ Χριστό, ὅλοι ἐκεῖνοι πὸν μέσα ἀπὸ τὸ βάπτισμα ἔχουν πεθάνει μὲ τὸν Χριστὸ καὶ ἀναστηθεῖ μαζί Του, ἐὰν εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὅλοι αὐτοὶ εἶναι ἓνα μαζί Του, τότε εἶναι ἐπίσης ἀλήθεια ὅτι ὑπάρχει ἐνότητα, ἀλλὰ εἶναι ἐπίσης τόσο ξεκάθαρα ἀληθινὸ ὅτι εἴμαστε διαιρεμένοι σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδα.**

Τολμᾶμε καὶ λέμε ὅτι εἴμαστε σὲ τέτοια ἐνότητα μὲ τοὺς ἄλλους, πὸν τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ σπάσει τοὺς δεσμοὺς ἀλληλεγγύης καὶ ἀγάπης; Μποροῦμε καὶ λέμε ὅτι οἱ Ἐκκλησίες πὸν ἀπὸ μόνες τους καλοῦνται ὅτι εἶναι τοῦ Χριστοῦ εἶναι τόσο ἴδιες πὸν δὲν ὑπάρχει ἀπόκλιση πίστεως, ἀνταγωνισμὸς, καχυποψία, ἀμοιβαία ἀντιπάθεια, ὅλα ὅσα εἶναι ἀδιανόητα σὲ ἓνα σῶμα πὸν κατοικεῖται ἀπὸ ἓνα πνεῦμα τὸ ὁποῖο καλεῖται νὰ εἶναι στὸ κόσμον διαιρεμένο, ἓναν κόσμον ραγισμένο καί, ὅπως τὸ κλειδὶ τῆς ἀρμονίας στὴ μουσική, ἔφερε τὸ κάθε τί στὴ μοναδικότητα, εἶναι ἀδιανόητο; Κι ὅμως ἔτσι εἶναι.

Μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι κανένας, ἀλλὰ οἱ Ἅγιοι μποροῦν νὰ βιώσουν τὴν ἐνότητα γιὰ τὴν ὁποία μιλοῦμε. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν εἶναι ἀρκετό. Νὰ λέμε ὅτι μόνο οἱ Ἅγιοι τὸ βιώνουν δὲ σημαίνει ὅτι ἔχουμε δικαίωμα νὰ παραμείνουμε ξένοι σὲ αὐτό, καὶ στὴν καθημερινή μας ζωὴ εἶναι ἡ διαίρεση καὶ ὁ χωρισμὸς πὸν ἀντιλαμβανόμαστε τόσο ὀδυνηρά. Μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ἀγαπᾶμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον; Σίγουρα ὄχι. Ἀγαπᾶμε λίγους, ἀγνοοῦμε τοὺς πολλούς, ἀντιπαθοῦμε ἢ μισοῦμε ἓναν ἀριθμὸ ἀνθρώπων. Εἴμαστε σὲ ἐνότητα; Κι ὅμως σὲ εὐλογημένες

στιγμές, όταν ή προσευχή αναλαμβάνει, όταν ο Θεός αναλαμβάνει και παραμελούμε τους εαυτούς μας και ο ένας τον άλλο με έναν τρόπο, για να δούμε ο ένας τον άλλο στο Χριστό, αλλά κατά τα άλλα όχι.

Αυτό κάνει τον καθένα από εμάς να αναρωτηθεί: **Έχω δικαίωμα να προσέλθω στο Τραπέζι του Κυρίου;** Ναί μπορεί, να διακηρύσσω στο βαθμό στον οποίο το γνωρίζω και καταλαβαίνω, ή πληρότητα και άκεραιότητα της Ορθόδοξης πίστης, αλλά δεν είναι αρκετό να διακηρύσσουμε πράγματα με τα χείλη μας, κάποιος πρέπει να ταυτίζεται με αυτά με τέτοιο τρόπο πού, ότι εμείς διακηρύσσουμε, ομολογούμε με τα χείλη μας, πρέπει να είναι ή ζωή μας.

Μπορεί να είμαστε αίρετικοί, μπορεί να είμαστε αποστάτες της Έκκλησίας και του Χριστού με τον τρόπο τον όποιον ζούμε και για αυτό ο Απόστολος Παῦλος μάς λέει: «*Πρόσχωμεν. Σοφία. Πρόσχωμεν*», για να μην καταδικαστείς όταν έρθεις στη Θεία Κοινωνία, για να μην έρθεις στη Θεία Κοινωνία και δεν μπορέσεις να κοινωνήσεις με τον Θεό για τον όποιον έχεις έρθει. Ο Απόστολος Παῦλος έχει μερικές πολύ τρομαχτικές λέξεις πάνω σε αυτό όταν λέει ότι θα έπρεπε να αντιλαμβανόμαστε ότι λαμβάνουμε το Αἷμα και το Σῶμα του Χριστού, γιατί είναι φωτιά, μπορούμε να καούμε μέσα σε αυτό.

Ίσως το πιο τραγικό πράγμα είναι ότι δεν αντιλαμβανόμαστε είτε το γεγονός ότι το Σῶμα και το Αἷμα του Χριστού είναι φωτιά, ή το γεγονός ότι **με το να το λαμβάνουμε ανάξια καταναλισκόμαστε, στεγνώνουμε και βαθμιαία μετατρέπομαστε σε κάρβουνα.** Αλλά υπάρχει επίσης και ένα άλλο ρητό, του **Αγίου Συμεών του Νέου Θεολόγου**, σαν μία προειδοποίηση: όποιος έρχεται σε Θεία Κοινωνία χωρίς μια ζωντανή αντίληψη του Χριστού τον Όποιον συναντᾶ σε μυστήριο, δεν λαμβάνει ούτε το Σῶμα, ούτε το Αἷμα του Χριστού γιατί στο έλεός Του ο Χριστός δεν επιτρέπει σε αυτόν να λάβει τίποτα παρά ψωμί και κρασί. Δεν είναι τραγικό;

Και όταν σκεφτόμαστε τους εαυτούς μας και ρωτᾶμε τους εαυτούς μας, ποιὸ ἀπὸ μάς μποροῦν νὰ λάβουν τὰ Θεία Δῶρα; Ναί, πρέπει να ομολογούμε την Ορθόδοξη πίστη, πρέπει να ανήκουμε στην Έκκλησία αλλά αυτό δεν είναι αρκετό. Πρέπει να ανήκουμε σε αυτήν καθ' ὅλη μας τὴ ζωή, **ὅλη μας ἡ ζωὴ πρέπει νὰ εἶναι σὲ συμφωνία με τὴ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ**, οἱ σκέψεις μας με τὴς σκέψεις Του, οἱ καρδιές μας ἑναρμονισμένες με τὴν καρδιά Του, ἡ θέλησή μας νὰ εἶναι σύμφωνη με τὴ θέλησή Του, **ὄχι τέλεια γιατί εμείς είμαστε ἀκόμη ἀνίκανοι γιὰ αὐτό, ἀλλὰ τουλάχιστον με λαχτάρια, με αποφασιστικότητα, σε μιὰ γεμάτη πάθος, ἀπαιτητικὴ προσπάθεια νὰ ξεπεράσουμε μέσα μας ὅτιδήποτε ξένο με αὐτό.**

Ποιὸς ἔχει δικαίωμα νὰ ἔρθει; Σίγουρα κανένας πού δεν εἶναι ἐδῶ στὴν ἀρχὴ τῆς Θείας Λειτουργίας, γιατί ἡ Λειτουργία δεν εἶναι κάτι πού γίνεται ἀπὸ τὸν Ἱερέα,

Είναι κάτι που λαμβάνει χώρα μέσα στην κοινότητα και κάθε μέλος της κοινότητας είναι ενεργό στην εκπλήρωσή της και έτσι αν δεν σε ενδιαφέρει να είσαι εδώ από την αρχή, μην τολμήσεις να έρθεις στη Θεία Κοινωνία. Δεν υπάρχει μέρος για σένα σε αυτήν.

Αν ανακαλύψουμε μίσος, απόρριψη σε κάποιον, αν αρνηθούμε ενδόμυχα να συνάψουμε ειρήνη, μέσα στην καρδιά μας, μέσα στη θέλησή μας, μέσα στη ζωή και τη δράση μας, με όποιονδήποτε, δεν μπορούμε να έχουμε την τόλμη να έρθουμε στη Θεία Κοινωνία. Ο Χριστός έχει πει: «*Εάν φέρεις το δώρο σου στο ιερό και αισθάνεσαι ότι έχεις κάτι εναντίον κάποιου, αφήσε το δώρο σου, πήγαινε και σύναψε ειρήνη, και μόνο τότε έλα*», διαφορετικά **είναι καταδίκη που θα λάβουμε, απαιτώντας το δικαίωμα να είμαστε ένα με το Χριστό ενώ απορρίπτουμε κάποιον για τον όποιον έγινε Άνθρωπος, για τον όποιον πέθανε στο Σταυρό.**

Έτσι, ως είμαστε πολύ, πολύ προσεκτικοί. Δεν είναι ή απληστία που θα έπρεπε να μας φέρει στη Θεία Κοινωνία, δεν είναι ή επιθυμία να λάβουμε κάτι για τους εαυτούς μας, είναι μια **επιθυμία να ενωθούμε με το Χριστό** έτσι ώστε να είμαστε σε συμφωνία με το Αυτόν **στη σκέψη, στη καρδιά, στο νοῦ, στην πράξη, σε κάθε τί που είμαστε, και να ζητάμε από Αυτόν να το κάνει έφικτο με τη δύναμή Του και την χάρη Του.** Έτσι ξανά, ξανά ως το σκεφτούμε. Είναι πιθανόν ότι έχεις έρθει απλά με τον σκοπό να λάβεις και όχι με τον σκοπό να μοιραστείς με το Χριστό τη δική Του μοίρα. Μπορούμε να πούμε στην προσευχή του Κυρίου «*συγχώρα μας, όπως συγχωράμε*», εάν δεν υπάρχει συγχώρεση μέσα μας και σε αυτήν την περίπτωση πώς μπορούμε να έρθουμε να λάβουμε Θεία Κοινωνία;

Ας συλλογισθούμε για λίγο μήπως ή προειδοποίηση του Αγίου Συμεών του Νέου Θεολόγου και ή πιό τρομαχτική προειδοποίηση του Αποστόλου Παύλου μας κυριεύσουν. Αμήν.

(Πηγή και Απόδοση στην νεοελληνική: agiazoni.gr)